

Cançó del desig farsant, de Josep Maria de Sagarra

Canta: Joan Manuel Serrat

Caminem sota els estels,
caminem, Maria;
ja han callat tots els bruels¹,
ja s'han fos tots els anhels
del dia.

Caminem pels empedrats
lluny del gris xivarri;
caminem enamorats
entre el pèl de tots els gats
del barri.

Jo ja sé que el teu instint
va segons les hores;
que jo sóc el quart o el quint;
que els teus ulls estan mentint
quan plores.

Jo ja sé el peuet lleuger
tots els punts que et calça².
També sé que moriré
i, Maria, també sé
que ets falsa.

Mes això no hi fa cap pes,
a les nostres vides;
i en el món poc que hi ha res
com filar entre bes i bes
mentides.

Nostres venes per l'engany,
poden ajuntar-se;
i pel teu neguit estrany
seré sempre un bon company
de farsa³.

Vocabulari

¹ *bruels*: crits o sorolls intensos, com els de les tempestes o la mar esvalotada.

² *saber quin peu calça algú*: conèixer bé algú, tenir-li la mida presa.

³ *farsa*: en sentit figurat, vida.

Fitxa tècnica

musica: Guillermina Motta

arranjaments i direcció musical: Josep Mas “Kitflus”.

canta: Joan Manuel Serrat al Concert ‘*D’un temps, d’un país*’, 23 d’abril de 1996. Disc doble *Banda sonora d’un temps, d’un país*. Ariola, 1996.

Font: <http://www.youtube.com/watch?v=qFeyCpxAEjY>

Comentari:

Malgrat que pugui no semblar-ho, aquest poema de Josep Maria de Sagarra és un poema amorós, impregnat de tendresa i també d’ironia.

Les imatges referides a la calma i a la dolçor de l’amor que apareixen a les dues primeres estrofes contrasten amb les afirmacions de les dues següents, precedides del ‘Jo ja sé...’. Malgrat que aquestes puguin semblar un retret o una queixa, les últimes estrofes presenten aquest amor com una gran complicitat, capaç de resistir les dificultats de les relacions amoroses amb l’acceptació de l’altre/a tal com és.

L’orquestració dels violins inicials i les guitarres, i també la veu delicada de Serrat, subratllen la dolçor d’aquesta complicitat.

Serrat, al 1996, va ser el primer a fer un concert amb una cançó de cadascun dels cantants diferents, amics seus, que més li agradaven. Tot seguit se n’editaria un disc doble amb el mateix nom: *D’un temps, d’un país*. Altres artistes han seguit després aquesta idea i han fet les seves versions de cançons d’altres.